

Di chúc cuối cùng của Haruki

Viết bằng chính tay tôi, dưới tán hoa anh đào, dù tay không còn vững.

Gửi cháu Kenji của bác,

Khi lá thư này đến tay cháu, tiếng ve đã lặng và bác cuối cùng cũng lấp xong bộ mô hình cuối cùng của mình. Đùng đau buồn quá lâu. Bác đã sống một đời trọn vẹn, và phần lớn sự trọn vẹn ấy đến từ những mảnh nhựa nhỏ, thứ mà giảm phải trong bóng tối, xuống thì đau như quỷ. Chỉ có mình cháu. Khi cả nhà uống trà trong phòng khách và nói chuyện tiền bạc, cháu ngồi với bác trên chiếu tatami giữa những thùng gạch, và chưa một lần hỏi bác một chi tiết đáng giá bao nhiêu. Cháu hiểu, như bác đã hiểu, rằng giá tiền không phải là giá trị.

Đây là những gì bác để lại, và để lại cho ai.

Cho cha cháu, em trai bác, bác để lại mấy cần câu. Nó sẽ hiểu vì sao. Và nó cũng sẽ chẳng bao giờ dùng đến. Cho hàng xóm, bác xin lỗi vì những tiếng động sau nửa đêm. Đó chưa bao giờ là giờ. Và cho **cháu, Kenji**, bác để lại toàn bộ. Tiếng thùng, tiếng ngăn kéo, tiếng thứ đang đổ trên kệ phía trên bàn làm việc. Bộ sưu tập. Tất cả. Giờ nó là của cháu. Nhưng bác để lại cho cháu **với một điều kiện**, và bác mong cháu đọc đoạn này hai lần.

Hãy dành cho những viên gạch này tình yêu mà chúng xứng đáng.

Bác không cố ý bảo cháu cất chúng an toàn sau tấm kính như một bàn thờ chẳng ai cầu nguyện. Ý bác là hãy lấp ráp. Tháo tung các mô hình của bác ra và biến chúng thành thứ mà bác chưa từng mơ tới. Làm rơi một mảnh xuống khe sàn và tiếc thương nó cho đáng hoàng. Khi viên gạch đúng gấp đúng chỗ và cháu nghe tiếng *cạch* nhỏ, hoàn hảo ấy, hãy cảm nhận điều bác đã cảm nhận mười ngàn lần bên chiếc bàn đó.

Và dù làm gì đi nữa, đừng bao giờ phân loại chúng theo màu.

Màu sắc là cách những người không lấp ráp sắp xếp đồ đạc. Nó trông gọn gàng trong ảnh và vô dụng ngay khi cháu cần một mảnh nhỏ duy nhất mà chỉ tìm thấy toàn màu đỏ. Hãy phân loại theo hình dạng. Phân loại theo thứ mà một mảnh có thể trở thành. Phân loại bằng tình yêu, nếu cháu học được cách đó. Nhưng đừng bao giờ, Kenji, đừng bao giờ theo màu. Giữ đúng điều kiện duy nhất này, và bộ sưu tập sẽ thật sự là của cháu, không chỉ là nhựa, mà là toàn bộ lý do đằng sau nó.

Giờ thì đi lấp cái gì đó đi. Bác sẽ dõi theo từ dưới tán hoa anh đào, chắc chắn là vừa lẩm bẫm về cách cháu sắp xếp chi tiết.

Với tất cả tình yêu thương,

Bác Haruki